

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1206/2016
27.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Радојко Денић, адвокат из ..., против туженог Општина Уб, кога заступа законски заступник Општинско јавно правобранилаштво из Уба, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр. 3857/15 од 11.02.2016.године, у седници већа одржаној дана 27.10.2016.године, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца АА из ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр. 3857/15 од 11.02.2016.године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Првостепеном пресудом Вишег суда у Ваљеву II бр. 9/2014 од 03.06.2015.године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев за обавезивање туженог да тужиоцу на име накнаде штете у виду измакле користи услед изгубљене закупнине плати износ од 16.655.960,36 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев за обавезивање туженог да тужиоцу на име накнаде штете у виду измакле користи услед изгубљене камате на износе ненаплаћене закупнине плати износ од 18.400.067,94 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате. Трећим ставом изреке одбијен је тужбени захтев за обавезивање туженог да тужиоцу на име накнаде штете у виду измакле користи услед изгубљене закупнине плати износ од 5.348.632,60 динара са законском затезном каматом почев од 05.12.2009.године па до исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.187.500,00 динара.

Апелациони суд у Београду је побијаном пресудом Гж бр. 3857/15 од 11.02.2016.године одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио првостепену пресуду Вишег суда у Ваљеву и одбио захтеве странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац је преко пуномоћника из реда адвоката изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка учињених пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију, предложио је одбијање ревизије и обавезивање тужиоца на накнаду трошкова одговора на ревизију, које је определио.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“бр. 72/11 ... 55/14) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“бр. 72/11) и члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“бр. 55/14) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Иста није захваћена ни битном повредом из члана 374. став 1. ЗПП, која је од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде.

Предмет тужбеног захтева је накнада штете у виду изгубљене добити, коју је тужилац претрпео због неоправдано изречене привремене мере одређене у парници П бр. 471/11998 по тужби овде тужене као тужиоца ради ништавости уговора о купопродаји закљученог између тамо туженог ББ као продавца и тужених ВВ и овде тужиоца АА, као купаца, а због повреде права прече куповине. Привременом мером одређеном решењем од 24.07.1998.године, наложено је овде тужиоцу да обустави све започете радове на објекту чију изградњу је отпочео. Првостепеном пресудом од 29.06.2001.године, одбијен је тужбени захтев тужиоца, ове туженог за поништај уговора о купопродаји непокретности, те је укинута привремена мера усвојена решењем Општинског суда у Убу од 24.07.1998.године. Наведену пресуду, овде тужилац је као тужени примио 13.12.2001.године, а решење о исправци исте 23.04.2002.године, те се одрекао права на жалбу. Против наведене пресуде тужилац у тој парници, а тужени у овој парници је изјавио жалбу, поводом које је Окружни суд у Ваљеву, пресудом од 08.10.2002.године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду у ставу првом и трећем изреке којима је одлучено о главном захтеву и трошковима поступка. Предмет одлучивања Окружног суда у Ваљеву није било првостепено решење о укидању привремене мере. Тужилац је тужбу ради накнаде штете поднео 10.10.2005.године, услед изгубљене закупнине и изгубљене камате на износе неплаћених закупнина заснивајући исту на неоснованости одређивања привремене мере, којом је био онемогућен да изводи радове на објекту услед чега је каснио са завршетком објекта и изгубио приход од закупа просторија наведеног објекта. Поднеском од 03.07.2012.године и 19.03.2015.године коначно је као примарни и евентуални поставио захтеве о којима је правноснажно одлучено нижестепеним пресудама.

Код овако утврђених чињеница, а обзиром на истакнути приговор застарелости од стране тужене, правилно су нижестепени судови применили материјално право, одредбу члана 376. став 1. Закона о облигационим односима, када су због застарелости одбили тужбени захтев за накнаду штете, јер је

протекао трогодишњи субјективни рок застарелости од када је тужилац дознао за штету и за лице које је штету причинило.

Неосновани су ревизијски наводи да тужилац није могао сазнати за постојање штете све до правноснажности пресуде о тужбеном захтеву, а која је наступила доношењем другостепене пресуде Окружног суда у Ваљевоу од 08.10.2002.године, коју је примио 26.10.2002.године, од ког момента је имао свест да је због неосновано издате привремене мере за њега наступила штета. У том смислу неосновано је и позивање ревидента на одредбе Закона о извршном поступку које у члану 273. став 3. у вези са чланом 260. став 1. прописују обуставу поступка и укидање спроведених радњи по привременој мери, ако је правноснажно утврђено да потраживање није настало или да је престало. Ово са разлога што је у конкретном случају привремена мера укинута са доношењем првостепене пресуде, када је тужилац могао имати сазнање да је претрпео штету као и сазнање ко је одговорно лице за насталу штету. Тужилац није морао чекати исход другостепеног поступка по жалби Општине Уб изјављеној против пресуде Општинског суда у Убу П бр. 471/1998 од 29.06.2001.године, будући да изјављеном жалбом решење о укидању привремене мере садржано у ставу другом првостепене пресуде није ни нападано што произилази из чињеничних навода жалбе и другостепене пресуде којом је првостепена пресуда потврђена само у ставовима првом и трећем изреке, а који се односе на сам тужбени захтев и трошкове поступка. Стога како правилно закључује другостепени суд у побијаној пресуди почетак рока застарелости тужиочевог потраживања не тече ни од правноснажности другостепене пресуде када би потраживање такође било застарело, нити од достављања другостепене пресуде овде тужиоцу, већ од пријема првостепене пресуде којом је решењем садржаним у ставу другим изреке укинута одређена привремена мера, а то је дана 13.12.2001.године, а најкасније након пријема жалбе овде туженог као тужиоца јануара месеца 2002.године, односно најкасније пријемом решења о исправци првостепене пресуде од 23.04.2002.године и поднеска овде тужиоца као туженог од 22.08.2002.године којим се одрекао права на жалбу. Како је од најкаснијег наведеног датума до подношења тужбе у овом спору 10.10.2005.године протекао законом прописани субјективни рок од 3 године правилан је закључак нижестепених судова да је потраживање тужиоца застарело применом члана 362. у вези са чланом 376. став 1. ЗОО.

На основу изложеног и члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП.

**Председник већа-судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић